

Ébreszt?, leégés fenyeget!

2023 december 06. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Régóta dédelgetett álmunk válik valóra: Magyarország olimpiát rendez.

Ám ahogy közeledik a rajt, már hallhatóan sz?kölnk a félelem?!: az álom rémálommá lehet. Nem a jöv?be látunk, ez a jelen látletele. Egyetlen el?tag, egy négybet?s szó hibádzik csupán. Az a fogalom, amely valaha az életünk egy részét jelentette, mára azonban kikopott bel?le. A sakk. Magyarország, mint minden eseménynek, várhatóan a 2024-es sakkolimpiának is kiváló házigazdája lesz. A viadal mégis leégéssel fenyeget, ahogy arra a sportág egyik kiválósága figyelmeztet. A magyar sakkozás ugyanis romokban hever.

Már régóta nagy bajok vannak a magyar sakk és azon belül az élsakk háza táján, de ezt nem szoktuk kitergetni.

Gara Anita e szavakkal vezeti fel a közösségi médiában megfogalmazott – saját szavaival élve – segélykiáltását. Az olvasók egy része az iménti mondat után talán máris továbblapoz, mert hogy ki az a Gara Anita? Nos, önmagában már az is jellemz?, hogy egy hatszoros magyar bajnok és ugyancsak hatszoros olimpikon, Európa-bajnoki ezüstérmes magyar sportolót azzal kell mentetgetni, hogy higgyék el, ha nem is ismerik, komoly sakkozó. Gara Anita még az ezredforduló el?tt hatalmas tehetségként bontogatta a szárnyait, a világ legjobb ifjúsági sakkozói között jegyezték. Nem ért el ugyan a legjobb magyar játékosokhoz, Ver?ci Zsuzsához, Ivánka Máriaéhoz, a Polgár n?vérekhez, Mádl Ildikóhoz mérhet? eredményeket, ám hosszú éveken át nélküle is elképzelhetetlen volt a magyar válogatott. Csak éppen neki már nem adatott meg az, ami el?deinek, Csonkics Tündének vagy Porubszky Máriaának: a nélkülözhetetlen csapattagnak is kijáró hírnév és megbecsülés.

Gara Anita – megelégetve a kilátástalanságot – 2016 óta sakkozóként önkéntes szám?zetésben él, ám az ? passzív rezisztenciája önmagában persze semmit sem oldhatott meg. A szavai ?szinteségében, hitelességében azonban nincs okunk kételkedni. Ha felvállalta a vészharang megkongatását, az a legkevesebb, hogy igyekszünk arra rezonálni.

Jelen írás akár plágiumnak is tekinthet?, de a súlyos szavak csak csekély mértékben igényelnek kommentárt.

Eljött az a pont, amikor már nem bírok tovább hallgatni. Tíz hónap múlva Magyarország olimpiát rendez, és jelenleg romokban van a magyar élsakk. A sakkozók kiábrándultak, kiégték, dühösek, és nem látnak reményt

– ezzel indokolja, miért fordul a nyilvánosság felé, önkritikusan azt sem elhallgatva, a sakkozók nem arról híresek, hogy az egyéni érdekeket a csapatérdek elé helyezve képesek lennének összefogni.

1997 óta vagyok a magyar feln?tt n?i válogatott tagja. Onnantól kezdve volt szerencsém a saját b?römön megtapasztalni a sakkszövetség áldásos tevékenységét. Hat elnökséget asszisztáltam végig, voltak rossz, rosszabb és még rosszabb variációk.

Rossz, rosszabb, még rosszabb... Gara Anita nem hagy kétséget afel?l, szerinte mi a magyar sakk hanyatlásának legf?bb oka. Noha vannak népszerű és kevésbé népszerű, gálánsan és csak a legszükségesebb mértékben támogatott utánpótlásprogramok, a nagymestern? szerint a versenysport felkarolása nélkül, ahogy a legtöbb sportág, úgy a sakk sem boldogul.

„Sajnos nem értik meg a döntéshozók, hogy addig, amíg az élsakk helyzete nincs megoldva, a többi sem lesz, mert minden sportág a példaképekkel kezd?dik. Vajon Michael Jordan, David Beckham vagy [Hosszú Katinka](#) hány kisgyereket motivált arra, hogy elkezdjék az adott sportágat? A régi nagy generáció (Portisch Lajos, Ribli Zoltán, Adorján András, Sax Gyula, Csom István...) és a Polgár lányok korszakában a sakkozókra még mint az ország dics?ségeire tekintettek, megbecsülték, elismerték ?ket, kiváló anyagi helyzetben voltak. Kés?bb sajnos nem lett megoldva és kialakítva a sakkozók életpályamodellje, ami mostanra már nagyon látványosan megmutatkozik. Aztán szépen, lassan a következ? generáció (Polgár Judit, Lékó Péter, Almási Zoltán) is kivonult a magyar élsakkból, és elt?ntek a példaképek. [...] Sajnos a szövetség nem kap elegend? támogatást, a kluboknak nincs annyi pénzük, hogy foglalkoztassák a játékosokat és edz?ket. Ez vezetett az élsakk leépüléséhez. Sokáig bizakodtunk, hátha a szövetség felismeri az élsakk jelent?ségét, és elkezdji jelent?sen támogatni azt, de erre nem volt példa az elmúlt harminc évben. Ezért is mérgesedett el a viszony az éljátékosok és a szövetség között. A válogatott sakkozók azt érzik, hogy szívüket-lelküket kiteszik, de nincsenek megbecsülve, elismerve sem anyagilag, sem erkölcsileg. Amikor közelednek a nemzeti válogatott csapatversenyek, akkor a szövetség elkezdji lejtetni a szokásos pávatáncát – mindent megígér, elismeri, hogy nem jó az élsakk helyzete, majd jöv?re sokkal jobb lesz minden, nincs mit tenni, mert rossz anyagi helyzet van –, és felfelé mutogat. Ezek után elindul a szálnalmas alkudozás a játékosok és a szövetség között, ami mindkét fél számára méltatlan.”

Gara Anita a saját pályafutásán keresztül is érzékelteti, miként vált jelentéktelenné a magyar sakkozás:

2000-ben játszottam életem első olimpiáján, és emlékszem, kijött velünk Molnár Dániel, a híres sportújságíró, hogy élben közvetítse az eseményeket. Most mit tapasztalunk? A teljes érdektelenséget, amatőrizmust, nihilt.

Példák sokaságával csatlakozhatnánk e keserű személyes élményhez. A sakk valaha szerves része volt a magyar sportnak, a sportág eseményei kiemelten szerepeltek a lapokban, híradásokban. A legjobb nagymesterek ismertsége vetekedett a legismertebb sportolókéval, a legeredményesebb magyar sakkozót, Portisch Lajost közmegegyezésre választották az első között a Nemzet Sportolói közé. Idestova két évtizede, 2004-ben ragadta el utoljára a sakkláz Magyarországot, amikor Lékó Péter világbajnoki címmérkőzést vívott Vlagyimir Kramnyikkal.

(Csak egy apró személyes élmény, hogy egy-egy ilyen eseménynek milyen hatása van. Tudósítóként jelen voltam a páros mérkőzés hajrájában Brissagóban. Velem tartott a család is, az akkor csupán négyéves fiamat az egyik nap egy percre becsempésztem a versenyterembe. Áhítattal figyelte a játszmát, ami után a játszótér helyett rendszeresen a szabadtéri térsakk felé cibált minket, s ott rakosgatta a neki méretes figurákat. Ugyan még csak amatőr sakkozó sem vált belőle, de ma is követi a sportágot, s rendszeresen maga is vált online partikat.)

A 2014-es sakkolimpián szerzett ezüstérem még ingert jelentett a magyar sajtónak, de arról már csak a bennfenteseknek van tudomásuk, hogy a mögöttünk hagyott ősszel Európa-bajnokságot rendeztek.

Ébreszt?, emberek, ég a ház! Tudom, hogy rengeteg ember szeret sakkozni, kíváncsiak, információéhesek, drukkolnak a csapatnak, örömmel néznének színvonalas közvetítéseket. Tisztában vagyok vele, hogy a vezetés helyzete sohasem könnyű. A jelenlegi vezetése meg aztán pláne nem az, mert megörökölték egy romokban lévő magyar sakkot. Mindannyiunk közös érdeke, hogy ez a sakkolimpia méltó legyen hozzánk, és ne végződjön hatalmas leégéssel. Nem tudom, ez a tíz hónap mire lesz elég, már így is késő van, de nagyon bízom benne, hogy meghallják ott fent a segélykiáltást, és a szövetség, illetve az éljáterkosok segítségére sietnek, ha már elvállaltuk a rendezés jogát. Ez a sportág ennél sokkal többet érdemel.

A sakk világszerte nem csupán egyre népszerűbb, a presztízse is vitathatatlan. A feltörekvő országok valamiért egytől egyig fontosnak tartják, hogy bekapcsolódjanak a játék vérkeringésébe, tíz éven belül történetesen jó eséllyel India válik a sportág vezető hatalmává. Miközben mi szorongva várjuk a hazai rendezésű sakkolimpiát.

A sakk szellemi hanyatlásunk csálthatatlan lakmusza.

Borítókép: Gara Anita magyar sakkozó (Forrás: Wikipedia)

Novák Miklós - www.magyar nemzet.hu

Ajánló

